

ДАНИЕЛ ИВАНОВ
„ПРОЕКТЪТ ДЪГА“

chitanka.info

28 октомври 2043 г. Филадельфия, Пенсилвания, военноморски боен кораб „Химера“.

— Капитане, датчиците не отчитат проблем, сензорите също показват, че всичко е наред.

— Втори — посочи с пръст главнокомандващият старши помощник-капитана си, след което продължи: — дай команда за максимална скорост на мултипликатора, да се проверят електромагнитните полета, сверете транс времевите реактори!

— Да, сър! — отговори помощник-капитанът, след което доближи телефонната слушалка до ухото си и предаде командите към машинното.

Главният механик получи заповедите и започна да нарежда на подчинените си. Корабът беше специално построен, а екипажът му подготвен за първото пространствено-времево пътуване в историята на човечеството. Всички, включително капитанът, бяха изнервени от предстоящото темпорално прехвърляне. Трябваше само да се уцели точния момент, за да се влезе в правилния тунел във времето, за което се бяха погрижили учените, които бяха направили хиляди изчисления и пресмятания на координати. Така корабът „Химера“ щеше да се озове в миналото и да предотврати Третата световна война.

Индикаторите не долавяха проблеми, обектът на този експеримент беше готов за навлизане в пространствено-времевия континуум, когато от машинното се обади на палубата:

— Капитане, мултипликаторът прегрява! Има огромна вероятност роторите на двигателите да изгорят. Ако това се случи, има опасност да засегнат бойните глави.

— Задръжте го в това положение! Веднага включете редуктора на половин скорост! По-бързо, моряци! В момента извършваме телепортацията.

Корабът внезапно се забули в тъмнозелена мъгла, след което изчезна от хоризонта.

Мъглявината беше гъста и слузеста като желе. Капитан Пикман стоеше на палубата и наблюдаваше случващото се с безпокойство. Беше заповядал на моряците да не напускат местата си, надяваше се някой от тях да не влезе в различен тунел във времето и да го изгубят завинаги. Въпреки че на „Химера“ стотици пъти беше провеждан

инструктаж относно времето пътуване, нямаше как да знаят какво може да се случи, докато осъществяват телепортацията.

Прехвърлянето на кораба от 2043 година в миналото беше към своя край. Той се разтресе мощно, железният му скелет започна да пука подобно изтърканите стави на старец. Озова се насред океана, излъчвайки яркозелена светлина. От задната част на „Химера“ излизаше гъст пушек, а по корпуса подскачаха огнени езичета. Екипажът му бе смутен. Всички бяха замаяни и отпаднали, с притеснение очакваха заповедите на капитана. Той също усещаше напрежение в областта на гърдите, сякаш не му достига въздух. Бързо успя да се съвземе от транса, в който бе изпаднал по време на пътуването. Свърза се боцмана и нареди:

— Смит, кажи на момчетата по най-бързия начин да изгасят пожара в задната част на кораба! Искам след това да направите оценка на щетите!

Почеса запотеното чело и даде следваща команда:

— Потърсете на радиолокатора най-близката земя, трябва да акостираме възможно най-скоро и да отстраним повредите!

Всеки от екипажа получи нареждания и се задейства по поставените задачи. Кръжаха из кораба като пчели работнички. Бяха заобиколени от вода до хоризонта. Корабът бе тежко повреден, двигателите бяха прегрели, а две от турбините — неизправни.

Плаваха из безкрайните води вече месеци, някои от моряците отброяваха изминалите дни подобно на затворници, които драскат чертички в пандиза. Бяха плавали на север, запад, юг, най-различни координати — места, където трябваше да бъдат Европа, Азия, Африка, Австралия. За тяхна изненада не успяха да открият суша. Отчаянието започваше заплашително да нараства и да превръща дисциплината на кораба в недоволство. Бяха избрани кандидатите с най-стабилна психика, военно обучение, физическа подготовка и издръжливост, но никой от тях не бе подготвен за случващото се сега. Дните се точеха като месеци, а месеците като години.

Беше поредният дъждовен ден, засякоха присъствието на непознат обект насред нищото. Капитанът обяви пълна бойна готовност до второ нареждане. Опитаха да установят дали обектът е

плавателен съд, или нещо друго. Капитанът даде нареждане на кормчията да насочи „Химера“ нататък. Корабът пое зададения курс. Половин час им бе нужен, за да се доближат така, че да го виждат. Обектът изглеждаше странно. Приличаше на нефтена платформа, но прекалено голяма, направо огромна. В едната посока се простираше на около двеста-триста метра, но в другата се губеше в далечината. Беше ограден от метални стени, изградени от всевъзможни желяза. Точно срещу тях имаше импровизирано малко пристанище с няколко лодки, а над него — отвор, наподобяващ вход към вътрешността му. Корабът спря на безопасно разстояние от непознатата конструкция. Капитанът извика трима от най-доверените си хора; въоръжиха се и потеглиха да проучват мястото.

Доплаваха и вързаха моторните лодки за метални халки, прикрепени към колове от същия материал. Стълбовете бяха плътно захванати с куки за желязата, които образуваха импровизирана стена. Отблизо тя беше по-висока, отколкото се виждаше от палубата на кораба — около дванадесет метра. На фона на огражденията пристанището беше малко и тясно, имаше място за приблизително пет-шест лодки. Към вътрешността водеше стръмна хлъзгава стена, висока не повече от десет метра, по която бяха прикрепени плътно до стените износени от времето въжета. Възлите по тях очевидно служеха за катерене. Капитанът поведе моряците към въжетата и започнаха да се изкачват. След минути стигнаха до палубата на нефтената платформа, но първият от тях падна безмълвен на земята. От шията му стърчеше мъничка стрела, която почти не се забелязваше. Морякът се затърчи, а от устата му блъвна пяна. Секунди по-късно конвулсиите на тялото му секнаха внезапно. Останалите трима нямаха време за реакция. Бяха обградени от малобройна армия — очевидно изгладнели мъже, жени, деца и старци. Малките ги наблюдаваха със страх в очите, но въпреки това държаха огромни камъни в ръцете си, готови всеки момент да ги запратят по тях. Старците пък на свой ред подскачаха от крак на крак и опитваха да ги мушкат с дървени прътове. Жените напяваха на непознат език странна мелодия, от която ги полазваха тръпки. По-младите и силни мъже държаха импровизирани боздугани, изработени от стоманени тръби, на чиито краища, на ръждиви вериги, висяха метални гюлета.

— Моряци, стойте неподвижни, без резки движения! — заповяда капитанът.

Недохранен мъж на около шейсет се приближи към новодошлите.

— Кои непознати човеци? Защо тук дойде? Какво иска наше село?

Капитан Пикман се сепна, почти нищо не разбра от казаното, но бързо успя да се осъзнае и отговори:

— Идваме с мир! Ние сме от американския военноморски флот, търсим място, където да поправим кораба си.

— Американско какво? Пак каже, човеко! — неразбиращо го погледна кокалестият старец.

— Ние сме американци, от месеци плаваме, но така и не успяхме да намерим суша. Корабът ни е повреден, а провизиите ни свършват и ако скоро не умрем от жажда, то гладът ще ни довърши. Това е единствената суша, която успяхме да открием...

— Суша, ха-ха — изсмя се нагло старчето, прекъсвайки капитана. — Каква суша мисли странника тук има. Непознат човек глупав. Той не знае, суша няма от много луни насам! Навсякъде вода, прокълнатата вода, изгаряща дробове нас. Никой не пие голяма вода, навсякъде нея — от велик зъл Никрак'ха. Суша отдавна няма.

— Как така я няма?

Старецът недоумяваше каква е причината човекът със странните дрехи да не разбира думите му. Та той самият знаеше, че са се сменили четири поколения старейшини, а водата така и не се бе отдръпнала. Значи суша нямаше, а чужденецът или беше много глупав, за да не знае това, или беше враг от далечните племена. Трябваше да изяснят произхода му и старейшината да реши неговата съдба и тази на хората, дошли заедно с него.

— Ела, аз води теб вожд. Той обясни всичко и каже какво прави вас. Ти и твои хора предупреждавам, не бяга, инак вие стане храна големи риби!

— Момчета — обърна се капитанът към приближените си, — да послушае стареца, за да не последваме примера на клетия Руфъс!

Придвижваха се навътре към това странно място, придружени от две дузини местни, които зорко ги наблюдаваха. Високите им кубинки тропаха по железния под, издавайки глух метален стон. От всички страни любопитно ги наблюдаваха жени и деца в одърпани парцали. Нещо страшно се бе случило тук, но все още не знаеха какво е то. Изградени бяха постройки, които играеха ролята на къщи. Стигнаха до единствената двуетажна сграда в селото, в която сигурно се намираше вождът им. Отвън пазеха двама полуголи чернокожи. Те държаха копия в ръцете си. Стояха на пътя им, като не позволяваха да преминат навътре. Капитанът даде нареждане на хората си да спрат, като вдигна високо ръка. Тогава хилавият човечец скокна най-отпред и заговори на пазачите:

— Щум, химим, ни паса, бял храна довтаса.

Двамата пазачи се ухилиха един на друг и започнаха приповдигнато да говорят в хор на същия непознат език:

— Таса, таса, хамум ам, ам паса.

На единия от тях му потекоха лиги от устата, а другият продължи истерично да се смее, издавайки на показ развалените си и пожълтели зъби, след което затрака в такт с тъпата част на копието си по железния под.

— Тези двамата ми изглеждат леко стряскащи — накъсано рече слабо, младо момче от екипажа, с рижа коса и плъзнали лунички по лицето, придаващи му вид на човек, болен от дребна шарка.

— Докторе, ако обичате, бъдете по-сдържан! Не трябва да показваме, че ни е страх от тях. Изглеждат като членове на някаква примитивна секта — смъмри го капитанът.

Хилавият човечец, който ги придружаваше, направи още крачка напред и двамата яки пазачи отдръпнаха копията си, за да пропуснат непознатите да влязат. На първия етаж помещението бе съвсем празно и те поеха към втория. Никак не се учудиха, че стълбите също са от желязо. Качиха се бързо горе, където ги посрещна млада, сигурно непълнолетна девойка в оскъдно облекло от парцали. Впечатли ги неподправената ѝ красота. Дълга черна коса на огромни букли се спускаше волно зад гърба ѝ като водопад. Загорялата ѝ кожа придаваше допълнителен сексапил, а очите ѝ с цвят на метличина в лилав оттенък можеха да предизвикат война като тази при Троя. Момичето изглеждаше притеснено и ги погледна жално. От очите ѝ се

търкулна сълза, но въпреки това им се усмихна късо и сякаш прескочи искра. Посочи им с показалец съсухрен старец, който ги чакаше в дъното на помещението. Седеше на дървен стол и гледаше право към тях.

— Халиб, обезоръжи чужденците и след това ни остави насаме! Трябва да говоря с тях — заповяда той, обръщайки се към мършавия мъж.

Вождът изглеждаше така, сякаш бе прехвърлил стотина лета, но въпреки пределната възраст, в говора му имаше стаена енергия, сила да властва над другите. Бръчките по лицето му бяха дълбоки, отпуснатите клепачи почти закриваха очите му, а побелялата коса, която стигаше до кръста, излъчваше все още не отминало величие.

— Приемете нашите скромни извинения за създаденото неудобство, вожде. Ние сме от американския флот. Идваме с мир.

— Разбрах по-рано кои сте, но можете ли да ми обясните как сте от американския флот, при положение че вече повече от сто и петдесет години не съществува понятието флот, да не говорим за държави или граници между тях?

— Ние участвахме в таен правителствен експеримент през 2043 година и трябваше да се прехвърлим назад във времето, но докато течеше експериментът, нещо се обърка и корабът ни се повреди. Така попаднахме при вас. Лутахме се без посока и тъкмо когато бяхме изгубили надежда и мислехме, че ще умрем наред океана, без отново да имаме щастието да стъпим на твърда земя, попаднахме на селището ви. А коя година е сега? Да не би да сме се върнали прекалено назад във времето?

— Ама вие май нищо не знаете — рече вождът отегчено. Повдигна избелелите си вежди и погледна капитана право в очите. — В момента е година 127-ма от новия свят или, ако го разглеждаме по старите календари, то сега трябва да бъде 2227 година.

— По дяволите! — изруга капитанът. — Станала е грешка във времевия тунел и при прехвърлянето сме се озовали в бъдещето!

— Светът напълно се промени — продължи вождът, — постепенно с годините водата заля целия свят. Но причината за това е друга. През двадесет и първи век хората са мислели, че ако някога настъпи краят на човечеството, то самите ние ще сме виновни, обаче не стана точно така. Преди 127 години Земята бе ударена от огромен

метеорит, срещу който човечеството нямаше как да противодейства. Този метеорит беше привлечен от магнитните бури, които вилнееха на Земята вследствие на Голямата война.

— Голямата война?

— Правилно ме чухте, като приключи, я нарекохме така, защото причини апокалиптични щети. Навремето някои я наричаха Третата световна, но за нас тя си остава с това наименование. Унищожила е повечето живи организми на планетата ни. Това не се е случило веднага. Първо започнали киселинните дъждове, които могат да разяждат плътта, след това дошли силните ветрове с невидана дотогава скорост, а накрая и магнитните бури, които привлекли метеорита. След сблъсъка му с планетата катаклизмите приключили, или поне така си мислели хората. Животът на Земята бил почти заличен, но човечеството някак си успяло да оцелее и да изгради един нов свят, в който властващ господар е водата и създанията в нея. Намирате се точно в този нов свят.

Капитан Пикман погледна към моряците. Струваше му се, че сънува и очакваше всеки момент да се събуди, но за негово огромно разочарование случващото се в този момент бе действителност.

— Добре, но как така водата е заляла всичко? — запита капитанът.

— Климатът — отговори вождът. — В него е отговорът. Казваш, че от месеци плавате из океана и не сте успели да намерите суша?

— Да.

— А направи ли ви впечатление, че дъждът не спира да вали? А в момента не забелязвате ли, че се е смрачило?

— Ами... — замисли се Пикман — да, но бяхме притиснати от по-сериозни проблеми.

— От удара на метеора до днес непрекъснато вали дъжд. Земята буквално се наводни и всяка суша, дори и най-високите точки по света, остана под вода. През годините ние, оцелелите, успяхме да изградим няколко съоръжения, подобни на това, в което се намирате. Те се превърнаха в нашите убежища и домове. Но имаме друг проблем, който няма нищо общо с глобалната катастрофа.

Тримата от екипажа на „Химера“ имаха чувството, че са попаднали в някакво долнопробно предаване по телевизията, в което си избират хора на случаен принцип и си правят с тях безвкусни шеги.

Случващото се изглеждаше толкова абсурдно... Навън дъждът плющеше безотказно, старецът срещу тях, наподобяващ индиански вожд, бе съвсем реален и всичко, което им разказа досега...

Капитан Пикман разтръска леко главата си. Опитваше се да проумее чутото, затова попита:

— Ако катаклизъмът не е основният ви проблем, то какъв е той?

— Гладът — отсече. — Понякога успяваме да направим добър улов. Хвърляме мрежи и ловим риба, но в повечето случаи не остава за нас. Тя бива изядана от съществата в океана.

— Какви същества? — прекъсна го притеснено доктор Стенд.

— Никрак'ха — духовете във водата. Това са много опасни чудовища, морски същества, мутирали с годините. Не ни позволяват да ловим риба, дори те ловят нас. Племето ми е отчаяно и нямам представа още колко време ще оцелеем.

— Защо не потърсите помощ от другите съоръжения? — за пръв път, откакто бяха на платформата, продума боцман Смит.

— Не можем да стигнем до тях. Няколко пъти опитахме да пратим лодки с хора натам, но те така и не се завърнаха. Всичките бяха потопени скоро след тяхното отплаване, а ние от платформата чувахме виковете на хората си и нямаше как да им помогнем. Знаехме какво се е случило, морските създания са ги изядли. На една от тези експедиции беше най-малката ми дъщеря — *Морско цвете*. И нея загубих.

Моряците не бяха никак очаровани от информацията, която получиха. Всичко звучеше толкова налудничаво и нереално. Капитанът обмисляше различни варианти за напускането на този времеви тунел, ала знаеше, че единствено корабът им може да ги измъкне оттук, стига да не е сериозно повреден. Трябваше да измисли друг начин, но не вярваше, че тукашните хора имат възможностите да им помогнат. Даже обратното. Въпреки че вождът се държеше дружелюбно с тях, капитанът имаше усещането, че всичко това е само за заблуда. Шестото му чувство го предупреждаваше за опасност, а то никога досега не го бе подвеждало.

Старейшината беше дал свобода на непознатите. Капитан Пикман и хората му бяха получили достъп да се разхождат по платформата, но за сметка на това не им позволяваха да се отдалечават

много. Няколко пазача следяха действията им. Това беше подозрително, но моряците нямаха друг избор, трябваше да се примирят с положението.

Сигурно вече беше настъпил следобед, ала новопристигналите нямаше как да узнаят с точност дали е така. Огромната постеля от сиво-черни облаци закриваше хоризонта. Дъждът сякаш се усилваше и помагаше на мрака да плъзне ужасяващите си пипала. Капитанът имаше усещането, че тъмнината се спуска по тялото му, че всеки момент ще сграбчи сърцето му, ще го изстиска като портокал и ще си направи фреш от него. Явно докторът и боцманът чувстваха същото, четеше го в очите им.

Минутите се проточваха агонизиращо бавно, но в такава потисната обстановка това беше нормално. Странен обаче беше фактът, че не им позволиха да се завърнат на кораба при останалия екипаж. Големият метален корпус стърчеше безмълвен над водата, подобно на стар самотен баобаб в саваната. Терзанията им временно бяха прекъснати от приближилия се неусетно до тях Халиб, който ги заговори:

— Вожд наше племе кани вас вечеря. Аз отведе.

Капитанът погледна замислено към другите двама.

Съмнението в добронамереността на тези хора не го напускаше нито за секунда, обаче гладът си беше глад, а и не бе склонен да отхвърли с лека ръка примамливото предложение.

Той кимна в знак на съгласие.

— Момчета, нека бъдем дружелюбни и се присъединим към скъпия ни домакин, който е решил тази вечер да подели с нас храната си.

Халиб ги поведе.

Мястото, където щеше да се проведе вечерята, не изглеждаше като най-подходящото за гости, но поне щеше да има топла храна. Бяха настанени почти под открито небе. Навесът над главите им беше единствената пречка дъждът да не смущава похапването им. Отблизо погледнато, платнището изглеждаше сякаш за него са пришити над две дузини кожи. Доктор Стенд се настани на мястото си на трапезата и се загледа към тях. Съмняваше го изработката, нещо в материята на кожата му изглеждаше много познато. Изправи се и прокара пръсти. Чувството при допир беше подобно на това, което...

— По дяволите! — изруга той.

Всички насядали около импровизираната маса го изгледаха. Това явно бяха най-висшестоящите от племето, хората, които имат право да седят на една маса с вожда, Халиб, двамата пазачи пред входа на старейшината и тъжната девойка от палата му.

— Какво има? — запита Пикман подчинения си.

— Имам чувството, че платницата на навеса са съшити от човешка кожа. Мога да се закълна в това.

Капитанът погледна към пода замислен.

— Някакъв проблем ли има, капитане?

— Не, вожде — след кратко прекъсване продължи: — Моят подчинен каза, че през навеса навлиза вода, която го е намокрила.

— Съжалявам, ако сме ви причинили неудобство, господа, нека човекът се премести на съседното място — посочи единственото свободно на трапезата, което се намираше непосредствено до боцмана.

Доктор Стенд се премести и благодари с езика на тялото.

— Сега, след като всичко е наред — поде старейшината, — съм радостен да ви уведомя, че сред нас има специални гости от Америка и ще поделим трапезата си с тях в знак на добра воля и доказване на приятелството ни.

Двамата пазачи явно не останаха очаровани от думите му. Започнаха да си шушукат тихо и да недоволстват. В настъпилата моментна тишина единственото, което капитан Пикман успя да разбере от разговора им, беше:

— Аз не веган, аз обича яде месо.

Старейшината също долови недоволството на подчинените си и строго ги наказва за невъздържаността, като ги изгони от трапезата. Те, разбира се, не приеха с охота заповедите му, но се подчиниха.

Капитанът не бе сигурен какво точно е чул и дали това, което му се стори преди малко, е истина.

— Не успях да разбера какво си казаха подчинените ви и защо толкова ви ядосаха. Ще споделите ли с нас, вожде? — попита той.

— Не мисля, че е уместно гостите да се бъркат в работата на домакините си, особено когато са били учтиво поканени на топла вечеря в гладни времена! — смъмри го старейшината, след което лакомо нападна вечерята.

Настъпи неловко мълчание и от двете страни. Хапваха, без да разговарят, и се споглеждаха.

— Скъпите ни гости желаят ли да им разкажа една поучителна история? — запита домакинът.

Капитан Пикман кимна.

*— Живеем болни, но свободни
сред водите дълбоки родни,
сред нас са хора от Америката
и шат, и шат, и шат на гостите главата!
Е го! Е го! Е го, наший вожд!
Е го! Е го! Е го, наший вожд!*

Отново настъпи временно мълчание, след което вождът рече:

— Разбрахте ли каква е поуката? — Не изчака отговор и продължи: — Че не е редно да си врите носа в чуждите работи.

Членовете от екипажа на „Химера“ усетиха накъде вървят нещата. Вдясно от тях двамата пазачи, които по-рано бяха изгонени, пълнеха с вода огромен казан.

Сигурно предстоеше кулминацията на вечерта и голямото угощение, но по всичко изглеждаше, че те тримата щяха да бъдат гощавката. Трябваше да действат моментално, защото най-вероятно щяха да послужат за вечеря.

Единият пазач слагаше подправки в казана, другият енергично разбъркваше, от време на време потапяше пръст вътре и после го облизваше да провери вкуса.

Дузина местни, с копия и ножове в ръце, изскочиха изведнъж от нищото и заградиха капитана и спътниците му. Те бяха станали от масата и планираха да се изнижат към кораба, обаче хората от племето бяха предвидили това и преградиха пътя им за бягство.

— Къде си мислите, че отивате? — запита ги старейшината.

— Ами ние... — запелтечи капитанът — имаме спешна нужда да посетим тоалетната...

— И тримата ли?

В този момент капитан Пикман изпита силен яд, че няма как да разчита на пистолета си. Опитва се да проточи неизбежното с мълчание

и докато печели време, да измисли някакво решение за бягство. Е, не успя да измисли нищо. Превъзхождаха ги числено, а и нямаше как да дадат сигнал на „Химера“, за да пристигне екипажът ѝ и да ги спаси. Явно щяха да станат вечеря. Мислите му бяха прекъснати от удар в тила. Той се строполи на земята, а пред очите му притъмня. Последното, което видя, преди да изпадне в безсъзнание, беше стърчащо желязо от главата на боцман Смит.

— Глупаци! — изкрещя старейшината. — Казах ви да не ги удряте по главите, така ще повредите мозъка, а знаете колко е вкусен той. Този го метнете в казана, а другите двама затворете в килията! Веднага!

Капитанът нямаше представа колко време е бил в безсъзнание, искаше му се всичко, което се случи, да е само кошмар, но като надигна клепачи, осъзна грозната истина — не сънуваше. Пред очите му още се мерзелееше. Опита да се концентрира. След малко вече беше в кондиция, обаче силната болка в областта на главата го разтърсваше из основи. Адски болеше. Спомни си, че бяха изиграни от вожда и явно племето не бе никак дружелюбно. Посъвзе се и опита да обходи с очи мястото, където се намираще. За негово съжаление, се бе събудил в тясна клетка, изработена от дебели метални прътове, наоколо бе тъмно и това намаляваше шанса му да се ориентира. Нямаше излизане оттук, освен ако някой не отвори решетките отвън. Раздвижи се, като се опита да напипа мястото, където би могла да е ключалката. Движенията му спряха, сепнати от долетелия в тъмното глас.

— Капитане, и вие ли сте затворен в този мрак?

— Докторе, така се радвам да чуя гласа ви! Добре ли сте? Къде се намирате?

— Не съм в оптимално състояние, все още ме боли главата и имам световъртеж. Здравата ме удариха негодниците. Имам хематом. И стоя заключен в някаква метална клетка за джуджета. Много е неудобно, целият се изкривих.

— Това не е на добре, но ще трябва да игнорираш проблемите, защото няма да имаме достатъчно време, за да си починеш. Местните са враждебно настроени и много гладни.

За момент настъпи тишина. Двамата обмисляха казаното. Наистина ситуацията не бе много обнадеждаваща за тях. Пикман реши да наруши мълчанието.

— Единственият начин да не станем храна за тия уроди, е да се доберем до „Химера“. Там имаме оръжия и хора, които са обучени да боравят с тях. След това ще избием копелдаците, ще завземем платформата, ще поправим кораба си и ще се опитаме да се телепортираме обратно вкъщи.

— Звучи като план, капитане.

Разговорът им беше внезапно прекъснат от скърцане, подобно на триене на желязо в желязо. В помещението нахлу тънка струя светлина. Чуха се приближаващи стъпки.

— Какво правят моите гости, надявам се да ви харесва гостоприемството ни, ние обичаме посетителите, но с годините все по-рядко имаме такива.

Гласът в тъмното стържеше като допир на острие в точило за ножове. Капитан Пикман почувства как косъмчетата по ръцете и краката му настръхват. Въпреки усещането за скомина той успя да различи гласа на старейшината, но сега звучеше доста по-зловещо от предишните им разговори.

— Разбирам, че не ви се говори, господа, но трябва да ви съобща една много неприятна новина... — подхвана отново вождът. Този път очакваше включване отсреща, но след като не получи такова, продължи: — Един от вас ще бъде жертван за общото благо на народа ми или по-просто казано — ще стане вечеря.

— Ах, ти... Мерзавец! — изкрещя ядно капитанът. — Само да изляза от тази клетка и ще ти извия врата като на пиле.

Старецът се изсмя нагло.

— Не забравяй от коя страна на клетката се намиращ, КАПИТАНЕ! Ще ти дам възможност да помислиш до утре сутринта върху думите, които ще ти споделя след малко. Но преди да го сторя, ще трябва да се разделиш с другаря си. Нека той бъде горд със себе си. Все пак ще нахрани няколко дузини прегладнели човеци. Това не е ли християнско? Нали вярвахте в Спасителя, Исус ли беше? Сега е моментът да му се молите.

Вождът не остави време на Пикман да се изкаже, защото, докато редеше тирадата си, хората му вече бяха отворили клетката на доктора

и го мъкнеха към изхода от тъмницата. Той на свой ред квичеше като прасе пред заколение, ала беше безпомощен. Когато започна да се дърпа с нечовешки сили и бе на косъм да се отскубне от захвата на канибалите, отнесе още един силен удар в главата и изпадна в несвяст.

— Оставете го! Той е недохранен, месото му е жилаво, вземете мен, по-вкусен съм — подвикна подире им капитанът.

— Бъди спокоен! И за теб ще намерим време, както и нужните подправки. Халиб! — подвикна.

Костеливият старец доприпка бързо в зандана като малко пале подир собственика си.

— Да, вожд. Слуша вас каже.

— Може да съобщиш на народа, че тази вечер ще имаме пиршество, както и че ще споделим храната си със специалния ни гост от Америка.

— Аз отива каже. Всички щастливи.

Дребничкият човечец се втурна обратно през изхода на тъмницата.

— Както ти казах, капитане, тази вечер ще споделя една тайна с теб, за да има над какво да размишляваш през нощта. Не за друго, но като се наложи да мислиш, ще използваш потенциала на сивото си вещество, а мозъкът на по-умните хора винаги е бил по-вкусен от този на идиотите — доказан факт. До довечера!

Старейшината се завъртя в обратна посока и излезе от помещението. Секунди по-късно железата се плъзнаха, затваряйки изхода. После отново настъпи непрогледен мрак.

След известно време, на капитана му се стори много, входът на тъмницата се отвори отново. Вътре нахълтаха трима едри типове, които набързо отключиха клетката и грубо го издърпаха отвътре. Хванаха го и го извлачиха извън помещението. За радост на Пикман, навън се бе смрачило и това не създаде дискомфорт на очите му, които бяха свикнали с тъмнината. Той не спираше да се дърпа. Не желаше да се присъедини към трапезата, но изглежда не зависеше от него. В момента се чувстваше като марионетка. След още няколко крачки, влачейки го по земята, достигнаха до целта, а именно масите, на които щяха да вечерят. Около тях висяха закачени фенери и те придаваха

почти романтична атмосфера на мястото. Хората от племето бяха насядали по местата си, чакайки угощението. Изглеждаше, че тази вечер са поканени всички. Тримата едри мъжаги принудително го сложиха да седне на стола. Озова се точно срещу Халиб, старейшината и онова младо момиче, което видяха в покоите му.

— Добре дошли на скромната ни трапеза, капитане, която нямаше да се осъществи без изключителното съдействие на колегата ви — поде вождът. — Виждам, че не сте много очарован от поканата ми, но ви уверявам — храната е толкова вкусна, че ще ви иде да си оближете пръстите, като я опитате.

Пикман никак не желаше да води този разговор, а още повече да седи на една маса с прегладнелите селянци. Задаваше си въпроса — *марионетките въобще имат ли право на избор?* Поне имаше възможност да помисли още, да скрои някакъв план за бягство. Затова не смяташе да говори.

Домакинът се опита да промени настроението и най-вече мълчанието на събеседника си, като пусна няколко безвкусни шеги, в които намеси хората на Пикман, но и този опит за провокация не успя да накара госта да проговори.

— Дядо, не ти прави чест да говориш така за тези хора. Та ти не ги познаваше — намеси се момичето, седящо вляво от стареца.

— Ти да мълчиш, Кариакаракамира!

Девојката се стресна и повече не обели дума. Само периодично хвърляше поглед към капитана и засрамено навеждаше глава надолу, когато срещнеше погледа му.

По някое време готвачите донесоха дългоочакваното блюдо. Пред Пикман оставиха огромна захлупена тенджерка, от която излизаше невероятен аромат.

— Най-вкусната част е за вас, капитане — каза с гордост старейшината и нареди на един от готвачите да махне похлупака.

Той така и стори. От готварския съд излезе пара. Капитанът знаеше какво да очаква, но въпреки това надникна и остана поразен. Главата на доктор Стенд плуваше вътре в собствен сос. Очите му бяха подпухнали и ококорени, сякаш се взираха право в него. Стана му гадно. Не бе хапвал нищичко и не бе пил вода цял ден, но това не му попречи да блъвне стомашните си сокове.

— Щом не желаете да се храните, няма да ви насилвам —
подхвана вождът, — тъкмо ще има повече за нас.

Кариакаракамира смръщи вежди и рече възмутено:

— Дядо, аз няма да ям.

— Защо, миличка?

— Не съм гладна. На обяд хапнах предостатъчно.

Тя стана от мястото си и тръгна към двуетажната постройка. Дългите ѝ коси се спуснаха по гърба, като краищата им палаво облизаха дупето.

Каква богиня — помисли си Пикман. Не беше виждал по-красива девойка от нея, но само като си помислеше, че е похапвала от боцмана Смит и клетия Руфъс, му се повдигаше отново.

Старецът видя, че капитанът е зяпнал внучката му и побърза да разсее неприличните му помисли.

— Красива е, нали? Досуц като майка си, която се жертва за народа, като отиде при страховитите същества в океана.

Тази тема се стори далеч по-интересна от всякакви други и морякът реши най-после да се включи в разговора.

— Защо е отишла в океана, при положение че във водата се намират тези същества, за които говориш?

— Всъщност, „приятелю“ — засмя се, — тя не отиде там по собствена воля. Аз я пратих. Историята е много по-различна от това, което можеш да си представиш. Точно затова реших тази вечер да ти разкажа за случилото се. Първо — защото имах нужда да споделя с някого и второ — да те накарам да се замислиш над нещата.

— Не вярвам, че ще можеш да ме изненадаш с нещо, след като видях какво причини на приятелите ми.

— На твое място нямаше да съм толкова сигурен. И за да ти докажа, че отново грешиш, ще ти разкажа за малката си тайна. Ако трябва да бъда честен, чудовищата Никрак'ха не съществуват. Те са измислица, за да плаша населението на малката ни общност. Пратих дъщеря си на сигурна смърт, защото хората се надигнаха срещу мен. Ако искаш да имаш контрол над един народ, трябва да го държиш гладен и да му внушиш страх. Това и направих. Ловенето на риба не е забранено, но никой не го прави заради страха от чудовищата. Така гладът е по-голям. Имаме недостиг на храна. Всеки знае, че от глада

няма по-силно нещо на света. Той е най-висшата сила, движеща всичко живо. Който контролира храната, той контролира и хората.

— И какво общо има това със смъртта на дъщеря ти? — запита с огромна доза любопитство Пикман.

— Радвам се, че попита, капитане. Бях разпуснал достатъчно юздите на добичетата, та да си помислят, че са по-големи от глада. Трябваше по някакъв начин да си възвърна властта над тях. Като единствен изход видях дъщеря си. Налагаше се да я пожертвам. Така никой нямаше да се усъмни, че всичко е инсценировка. Кой би повярвал, че бих убил обичната си дъщеря? Както и да е — тя умря за общото благо, макар и да не знаеше това. Ако ѝ бях споменал за плана си, нямаше да се съгласи и да се жертва. Но да ти кажа честно, въпреки че ми бе дъщеря, месото ѝ беше едно от най-хубавите, които съм вкусвал. През определен период от време ми се налага да жертвам някого, като го изпращам на мисия в океана. След това потапяме лодката, а Халиб доубива пратеника, докато той се дави. По-късно трапезата е готова. Разбира се, имам и запаси за трудни моменти, но в дни като този, отдавам моите почитания към вашия бог за това, че ви изпрати тук и така спасихте някого от хората ми. Преди да се появите, се чудех кого да пожертвам, но вие ми спестихте неприятностите. Благодарение на вас племето ми няма да бъде гладно тези дни и ще мога да го контролирам още дълго време.

— Да разбирам ли, че внучка ти няма представа какво си сторил с майка ѝ?

— Точно така. Освен Халиб никой друг не знае какво се случва тук, дори от другите общности.

— Други общности!?! — капитанът остана вцепенен след чутото.

— Ами да! — възкликна старейшината. — Да не си помисли, че сме единствените оцелели след апокалипсиса? Има още градове като нашия, но столицата Аругуана е най-огромният. Там има представители от всички древни народи като испанци, французи, китайци, даже някакви, които твърдят, че са най-старите жители на земята, наричат себе си македонци, въпреки че никой не е чувал за тях.

— При положение че не сте единствените оцелели, защо причиняваш това на хората си?

— Отговорът е много прост — власт. Аз живея охолно за тяхна сметка. Моят живот е уреден и имам чувството, че така мога да

изкарам поне още петдесет години. Човешкото месо ме прави силен и с всяка нова хапка ми дава сила. А още по-хубаво е, че другите общности не се месят в делата ни. Най-вероятно ни се носи слава на човекоядци и ги е страх да припарят насам. През годините са се отбивали различни рибари и търговци, но никога не са си тръгвали — ние сме доста гостоприемни.

Лицето на Пикман неволно трепна и се смръщи в една гримаса. Той рече:

— Да, виждам.

— Не се притеснявай, капитане. И с теб ще се отнесем подобаващо. Може и да кажа някоя реч над казана, докато вриш вътре. Все пак се оказва достойно блюдо. Ще ми липсват разговорите с теб. Много рядко случвам на интелигентен човек, с когото да си говоря нормално. Всички тук, освен внучката ми и отчасти Халиб, са дебили. Но за сметка на това лесно ги контролирам. Не задават въпроси, а само изпълняват нареждания.

— Прост народ — лесен контрол — вметна капитанът.

— Виждаш ли колко са прозрачни нещата за теб? Бързо схващаш думите ми. Как бих могъл да си говоря така с тези глупци тук, които не виждат по-далеч от носа си и мислят само със стомасите си?

— Не ме готви утре! Така ще можем да си говорим за безброй други неща.

— Прекалено много тайни узна, капитане. Не желая да бъдеш камъчето, което ще преобърне каруцата. Пък и няма как да обясня на тия диваци причината да не те изядем. Беше ми изключително приятно да си поговорим, обаче е време да си лягаме. Нахраних се обилно и ми е тежко. До утре, когато ще си вземеш баня в казана.

Старейшината нареди на здравеняците, които по-рано бяха довели моряка на масата, да го отведат обратно в клетката му. Така и сториха, въпреки че той се съпротивляваше.

Стържещите звуци, които идваха откъм входа на тъмницата, събудиха Пикман. Безпокойство изпълни съзнанието му. Явно предстоеше угощението с неговата плът. Вече се беше предал духом, а няма по-лошо от това надеждата да те напусне. Някой плъзна желязната врата. Странното бе, че отвън не влизаше светлина, което

подказваше, че все още е нощ. Тогава защо идваха за него? Бе останал с впечатлението, че ще послужи за обяд, но вероятно човекоядците отново са освирепели от глад и сега точат лиги за неговия мозък. В помещението обаче влезе само един човек, чийто силует различи. Той дишаше тежко, уморено. Капитанът бе готов да се съпротивлява, доколкото му позволи противникът, но до това не се стигна. В тишината нежен и познат глас прошепна:

— Идвам да ви спася, капитане. Не заслужавате подобна смърт. Това, което прави дядо ми, не е хубаво.

Разпозна девойчето по говора. Как ѝ беше името?

— Трогнат съм от идеята ви, Кар... кра... крика...

Не успя да изрече правилно името ѝ, почти си причини оплитане на езика.

— Наричайте ме Кира.

— Добре, Кира. Как ще ме измъкнеш от тъмницата?

— Ще бъде лесно — усмихна се момичето, въпреки че той не бе способен да види усмивката ѝ в мрака. — Но в замяна ще искам нещо от вас.

— Очаквах го. Но какво би могъл да ти даде един затворник? Не съм сигурен, че мога да помогна.

— Напротив! — повиши тон тя. — Вземете ме с вас на кораба, капитане. Не желая повече да живея тук и да се храня с човешко месо. Искам да бъда свободна, да живея и пътувам, да се радвам на живота, дори ако това трябва да бъде сред селенията на жестокия Никрак'ха.

Пикман се замисли за момент. Някак си много му се искаше да повярва в думите ѝ, но се съмняваше в тях. Едно бе сигурно — в момента нямаше друг избор, освен да ѝ се довери.

— Имаме сделка — отговори.

Тя се засмя радостно. Затича се към него и го прегърна истински, неподправено, като щастливо малко дете. На него му стана приятно от допира с нежната ѝ кожа. Мъжествеността му започна да се надига. Той се притесни от това. Опита да наложи волята си и да нареди на тялото си да не се поддава на физическото изкушение. Тя усети напрежението в него и се засмя, като видя изражението на лицето му. Целуна го. Беше странно и за двамата, но същевременно толкова приятно, че им се искаше да се намират на друго място.

— Да побързаме — подкани капитанът.

Девојката брџкна между гърдите си и извади нож, увит в дрипав плат. Разряза въжетата и го освободи. *Усецането за свобода е толкова хубаво* — помисли си той, докато тихомълком излизаха от зандана.

Кира вървеше след него. На платформата цареше мрак и тишината бе пълна. Явно всички от племето спяха, нахранени и спокойни. Двамата се придвижиха предпазливо към мястото, откъдето той и хората му се качиха на платформата. Тъкмо приближиха ръба ѝ, когато от тишината се чу вик:

— Става бързо, храна бяга!

Гласът бе на Халиб. Той подејства като звука на алармен сигнал. По цялата платформа се понесе трополене на крака и ноцта се изпълни с гневни нечленоразделни викове.

— Сега я втасахме — измрънка Пикман.

Кира го хвана за рамото и той се обърна към нея. Тя му връчи пистолет.

— Това трябва да е твое. Нямам представа какво е, но сигурно е важно, щом ти го отнеха.

— И още как — усмихна се капитанът.

Вече стърчаха на ръба на платформата, когато видяха прегладнелите диваци да тичат към тях.

— Можеш ли да слезеш долу и да отвържеш лодката? — попита морякът.

— Да, ами ти?

— Аз ще ти осигуря достатъчно време с това — посочи пистолета, — когато си готова, викни, за да слеза и да избягаме.

Тя кимна в знак на съгласие и започна да се спуска по едно от въжетата надолу. Не знаеше какво има предвид той с това желязо, дето ѝ го сочеше. Единственото приложение за този предмет, според нея, би могло да бъде като детайл в надграждане на платформата. След още няколко мига вече бе долу. Зае се да освобождава лодката.

Пикман бе заел отбранителна позиция. Първият човекоядец, който го доближи на по-малко от пет метра, падна повален върху желязната настилка. Последваха още два куршума и поредният дивак бе покосен. Подивелите членове на племето се стреснаха и разбраха, че странното нещо в ръцете на бягащата храна може да убива. Вече пристъпваха по-плахо, като се опитваха да заградят жертвата си. Пикман усети какво му гласят и погледна надолу към Кира. Тя вече бе

успяла да развърже една от лодките, но по всичко си личеше, че нещата не са се развили по план.

— Какво става, готова ли си? — подвижна ѝ притеснено.

— Имам малък проблем. В лодките няма гребла.

Той се засмя. Момичето нямаше как да знае, че техните лодки се задвижват без гребла.

— Това не е проблем, мръдни се настрани, слизам!

Преди да тръгне надолу, хвърли поглед към преследвачите си и стреля отново по тях.

След кратко колебание най-сетне членовете на племето се окопитиха и тръгнаха към него, по-смели и освирепели от всякога. Капитанът обаче скочи в лодката и включи двигателя. Кира се беше сгушила в единия край на плавателния съд и ридаейки, повтаряше:

— Никрак'ха, Никрак'ха, какво направих, Никрак'ха ще ни хване, какво направих?

— Кира, Кира! — опитваше се да я успокои той. — От дядо ти разбрах, че това водно чудовище не съществува.

Но тя не го слушаше. Само повтаряше името на създаването.

Докато се опитваше да ѝ обясни какво знае, Пикман наблюдаваше със задоволство как се отдалечават от платформата. Диваците стояха горе, като подскачаха бясно и крещяха гневно подире им, обаче никой от тях не смееше да слезе в лодките и да ги последва. Очевидно се страхуваха.

Гората от тела се разцепи и сред нея се появи старейшината. Той изкрещя в тъмното:

— Ще те хвана, капитане, и ще изтръгна сърцето ти, докато ме гледаш как го правя! След това ще го изям сурово!

Морякът се усмихваше на заканите. Кира вече се беше поуспокоила.

— Кариакаракамира! — подвижна още по-силно вождът. — А ти ще бъдеш принесена в жертва на безмилостния Никрак'ха!

Лодката се отдалечаваше и бе на достатъчно разстояние, за да не се виждат отделните силуети на човекоядците, но виковете продължиха да се чуват като далечен жален вопъл.

На сутринта екипажът на кораба „Химера“ беше в пълна бойна готовност. Капитан Пикман бе изготвил план как и къде неговите хора да атакуват целта. Стоеше на палубата и преценяваше ситуацията, когато корабът се разтресе от мощни вибрации. Плавателният съд се заклати неравномерно. Въпреки огромните му габарити, изглеждаше, че може да се преобърне. Пикман изтича обратно на мостика. Вътре завари помощник-капитана, стиснал телефонна слушалка, а до него, долу на земята, се беше сгушила Кира, която криеше лицето си с длани. Плачеше и монотонно повтаряше:

— Това е Никрак'ха, Никрак'ха, ах, не трябваше да напускам дома си. Сега той е тук, за да ме хване. Той ще ме изяде, ще убие всички ни!

Пикман също се притесни. Дали Кира говореше истината? Съществуваше ли морското чудовище, от което се страхуваше толкова? Нямахме време да мисли за това, сега трябваше да се съсредоточи върху проблема.

Взе слушалката от помощник-капитана и я положи на ухото си. Отсреща чу гласа на инженера Гус:

— Капитане, имаме сериозен проблем — звучеше притеснено.

— Слушам те, Гус.

— Мултипликаторът се активира самостоятелно, редукторът също се включи и то на пълна скорост. В момента извършваме телепортация.

Корабът им беше сериозно повреден и не бе в състояние за успешно прехвърляне във времето. Това на Пикман му бе пределно ясно.

— Гус, деактивирайте уредите, изключете редуктора, направете го бързо!

— Не можем, капитане. Има бъг в системата, който не ни позволява. Ще се опитам да направя... рестартирам компютъра и... захранване, за да...

Разговорът внезапно прекъсна. Пикман погледна недоумяващо към слушалката, след което извърна поглед настрани, за да види как от нищото се появява тъмнозелена мъгла, която покрива кораба. „Химера“ се разтресе като вулкан, от който изригва лава. Корпусът започна да пука и звукът наподобя стар автомобил, попаднал в пресата на автоморга. Железният скелет на плавателния съд сякаш

агонизираше. След миг пред очите на Пикман се възцари пълен мрак, непрогледен и всеобхващащ.

— Мрак, тъмнина и пустота... Това виждат очите ми, въобще виждат ли нещо? Мъртъв ли съм? По дяволите, какво се случва с мен!? Къде се намирам, жив ли съм? Защо нищо не виждам? Има ли някой тук? Моля, отговорете ми! Чувам диханието ви. Нещо не е наред, мога да го усетя, но защо не казвате нищо, защо мълчите? Отговори ми, който и да си!

Той долови лек приятен аромат около лицето си. Меки коси нежно го докоснаха. Усети как нечий дъх се приближава към ухото му.

— Не им вярвай! — му прошепна познат женски глас.

— Кира, ти ли си това? — запита учудено той. Беше я разпознал по гласа. — Какво става с мен? Защо съм неподвижен и не виждам нищо?

— Ти... — канеше се да отговори нежният глас, обаче беше прекъснат от силно блъскане по врата.

Миг по-късно до ушите на Пикман стигнаха нечленоразделни звуци, излизаци от устните на непознати хора, а приятният женски глас замлъкна. Опитваше се да разбере какво се случва, но единственото, което мозъкът му възприе от настъпилата шумотевица, бе как някой гневно обяснява на друг да разкарат момичето от стаята. Той се разбунтува. Закрещя с пълно гърло, опита се да се изправи и да раздвижи крайниците си, но разбра, че е здраво завързан. Може би се намираше върху легло, предвид усещането за нещо меко под гърба и седалището. Това го вбеси още повече. Започна да се мята настървено и сигурно отстрани изглеждаше като разярен лъв. Дочу мъжки глас, но не разбра думите. Едва след като гласът ги повтори, той осъзна, че са предназначени за него.

— Успокойте се, капитане! Не е нужно да съсипвате оборудването на клиниката.

— Клиника? — остана озадачен.

Човекът насреща се усмихна, но Пикман нямаше как да види това.

— Защо нищо не виждам? Защо съм завързан? Какво се случва с мен?

— Първо ми обещавайте, че ще възприемете думите ми спокойно и след това ще ви разкажа защо сте тук. Става ли така?

— Аз... добре, обяснете ми.

Непознатият придърпа дървен стол до леглото, на което лежеше Пикман, и седна. Почеса се и заговори:

— Нямам представа откъде да почна. Имайте предвид, че това, което ще ви кажа, първоначално може да ви се стори като пълна глупост, небивалица, но бъдете сигурен, че ви казвам истината.

— Добре, карайте по същество, като може първо да ми се представите, след което да ми отговорите защо съм тук, защо, по дяволите, сте ме вързали и защо сте затъмнили очите ми?

— Добре, но знайте, че това, което ще чуете, най-вероятно няма да ви се понрави.

— Говорете, стига сте увъртали! — разгневи се Пикман.

— Да започнем с мен тогава. Аз съм доктор Брингуотър и служа към военноморското разузнаване. Тук сте, защото пострадахте по време на ученията, при един от експериментите, в който участвахте. В резултат на въпросния инцидент изгубихте на сто процента зрението си. Завързали сме ви, за да не решите да хукнете нанякъде. Левият ви крак също пострада и е ампутиран. Всичко това го направихме за ваше добро.

— Глупости! Развържете ми ръцете, искам да се уверя, че кракът ми е на мястото си.

— За съжаление, нямам право да сторя това, наредено ми е само да ви наглеждам.

— И кой е издал такива абсурдни заповеди?

— Началството, разбира се — засмя се.

За момент настъпи тишина. Пикман обаче имаше още въпроси. Някак си нещата не му се връзваха. В един момент знаеше, че се намира в друго време, нейде из водните владения на морски чудовища, а миг по-късно е прикован за легло и му разказват врели-некипели за това как е станал инвалид при учение. Всичко това бяха глупости. Сигурен беше, че не му казват истината. Прикриваха нещо.

— А защо твърдите, че съм пострадал в учение. Добре си спомням, че участвах с екипажа ми в мисия и пътувахме във времето. Озовахме се в бъдещето. Земята се беше променила, навсякъде имаше само вода. Попаднахме на племе човекоядци. Едвам се измъкнах, а след това всичко се забули в зелена мъгла и сега се намирам тук с вас.

— Това са някакви имагинерни представи на ситуацията, които са плод на мозъка ви. Най-вероятно след физическата травма, която получихте и предвид факта, че пострадахте сериозно, вашият мозък е изградил съвсем различна представа на случилото се, за да ви предпази от това да се побъркате. Доказано е, че при непоносими физически увреждания понякога човешкият организъм не е способен да приеме болката и сигналите, които праща към мозъка, могат да изменят нормалното му функциониране, като го подтикнат да възприема нереални неща и ситуации, които никога не са се случвали, за истински. Вашият случай е точно такъв.

— Дрън-дрън... Съчинихте си идеалния сценарий, за да ме заблудите, колко удобно. Не вярвам и на дума от това, което казахте. Искам да се видя с началника ви!

Непознатият смръщи вежди. Не му харесваше как се развива разговорът.

— Опасявам се, че това е невъзможно, капитане, но ако желаете нещо друго, то аз съм насреща.

— Да, ще желая да се видя с Кира.

— Кира?

— О, не се правете, че не знаете за кого ви говоря.

— Наистина нямам представа.

— Същото момиче, което беше в стаята ми, преди да се появите вие и да я изведете насила оттук. Момичето, което дойде с нас от бъдещето.

— Капитане, явно мозъкът ви отново ви е подвел за това кое е реалност и кое не. Когато влязох при вас, стаята беше празна.

— Глупости! Лъжете отново. Веднага ме освободете, иначе ще ви накарам да съжалявате за всички налудничави истории, които ми наговорихте! Пуснете ме!

Непознатият стана от мястото си и се приближи до Пикман. Извади от престилката си спринцовка, положи на върха ѝ игла и я заби в ръката му.

— Какво правите? — изкрещя Пикман, усетил пробождането.

— Бих ви успокоително. Сега поспете, капитане. По-късно ще дойда отново, като се надявам разговорът ни да бъде по-сполучлив. Доскоро.

Капитанът започна постепенно да се унася. Някак си му се стори много скалъпена цялата история, но не можеше да мисли повече за нея, защото адски много му се доспа.

Доктор Брингуотър почука по масивната дървена врата с абаносов цвят. Чу отвътре разрешение и влезе. Срещу него, на кожен стол, седеше побелял възрастен мъж със стройно, въпреки годините му, тяло. Под военното облекло и пагоните личаха добре оформените му мускули. Докторът вдигна ръка и козирува.

— Идвам с информация за вас, генерале.

— Докладвайте, докторе! — заповяда висшестоящият.

— Подсигурихме младата индианка от бъдещето. Вече няма да ни създава ядове, но ударихме на камък с капитан Пикман. Той е твърдо убеден, че го баламосваме и не желае да ни сътрудничи. Не вярва на инсценировката с аварията при учение. Мисля, че скоро ще разбере, че го заблуждаваме и за здравословното му състояние.

— Това не е на добре, докторе. Капитанът не трябва да разбира истината в никакъв случай. Експериментът е таен правителствен проект, който не трябва да излиза наяве. Ако капитан Пикман продължи да упорства и не го убедите, че пътуването във времето е негова измислица, ще се наложи да го отстраним.

— Какво имате предвид под отстраняването му.

Генералът се засмя ехидно.

— Даже като се замисля, той е твърде опасен жив, незабавно ще трябва да го елиминираме. А ние ще започнем работа върху проект „Алфа“, надявам се този път да имаме по-добър успех.

— А относно предупрежденията за края на света, че ядрените взривове ще променят климата на Земята...

— Това е абсурдно, докторе. Няма как да се случи. В момента сме във война и се налага да използваме всички възможни средства. Правителството ни възложи да намерим ново по-мощно оръжие, с което да спечелим войната. Решението вече е взето от по-горна инстанция. Нямаме право да се съмняваме в нарежданията.

— Разбрано, сър.

Брингуотър излезе от кабинета на генерала. Докато вървеше из коридорите на тайната правителствена база, размишляваше върху всичко, което се случи наскоро. Ако думите на капитана бяха истина и в бъдещето съществуваше свят, в който Земята се намира изцяло под

вода, то тогава човечеството бе подложено на огромна заплаха. Думите му звучаха толкова истински, въпреки че най-вероятно му ги беше наговорил само за да спаси кожата си. Ако имаше дори капка истина в тях, най-вероятно сега правителството допуска непростима грешка, която ще се отрази на идните поколения. Но заповедите са си заповеди. Защо му трябва да се притеснява? Ако всичко това предстоеше, то ще се случи след около стотина години. Няма смисъл да се напруга излишно, нека следващите поколения да му мислят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.